

HOROR

PRAVÁ
BLUESOVÁ
KOČKA

DOMINIK FIALA

PRAVÁ
BLUESOVÁ
KOČKA

Copyright © Dominik Fiala, 2022

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Cover © Daniel Pocar, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2801-5 (pdf)

PRAVÁ
BLUESOVÁ
KOČKA
DOMINIK FIALA

Sladkej anděl

Starej jukebox trochu vrzal, když sklouznul k další skladbě. Celej se jakoby trochu otrásl, a to pěkně odshora až dolu. Pak se ozval blues. Lokálem se vznášel oblak štiplavýho kouře, líně se kroutil v nehybným vzduchu a převaloval se z jedný strany místnosti na druhou. Byla to zaplivaná špeluňka v Alabamě, přes dřevěnou střechu na prkennou podlahu dopadaly útržky slunečních paprsků. Byl horkej den. A v baru byla tma jako v hrobě. Jak se ozval *Sladkej anděl* Waltera Burnetta Coltranea a místnost naplnil jeho charakteristickej chraplák, na stůl dopadlo dno prázdný skleničky. Ruka si pokynula další. Barman, postarší chlápek s kůží tmavší než tenhle stinněj úkryt před žhnoucím sluncem, toho moc nenamluvil. Přehodil si přes rameno špinavou utěrku a rukou s vystouplejma žílama ledabyly dolil whisky. Pak si sednul a četl si noviny, i když na ně sotva viděl. Má navíc brejle, víme? A Walter Coltrane v jukeboxu řval dál.

Kolem krouží kouzlo, bejby, tak zastav slova svý!

Dobře víš, že je to tak!

Ta holka u pultu je tady sama. Má v sobě už pár skleniček. Kouří červený chesterfieldky a přitom se dívá skrz špinavý okno na horkej vzduch za upatlaným sklem. Je vážně vedro, přes opěradlo má přehozenou koženou bundu, černý vlasy má volně přehozený přes rameno. Kejvá se do rytmu, ani si

nevšimne, že už tady s tím postarším, černým barmanem není sama. Najednou sedí na druhém konci pultu chlápek. Holka si nemůže pomoci, je jí trochu povědomej, ale nakonec to nechá bejt a znova se napije.

Můj sladkej anděl zdechnul dneska ráno!

O tom není pochyb, že jsem tu teď už zůstal sám!

Ten novej tam může sedět a pít úplně potichu dobře dvacet minut. Holka si ani nevšimla, že si objednal. Prostě to vypadalo, že se mu ta sklenička objevila v ruce úplně sama. Je pěkně upravenej, vlasy má sčesaný pevně dozadu, ale vousy má trochu přerostlý, huňatej knír se mu na stranách trochu zvedá nad jinak vláčným, černým plnovousem. Jeho kůže připomíná v tom kouři a tmě ztělesněnej popel. Vedle ruky mu na pultu leží černej širokej klobouk, kterému se na okrajích zvedá krempa a zdobí ho stuha s mašlí na boku. Na malíčku má stříbrnej prsten s velkým černým kamenem. Košili má na hrudi rozepnutou, rukávy kousek pod lokty ohrnutý, celkově je mu tak o číslo, možná o dvě větší. Dobrý volnějši kalhoty, kožený boty a povolená kravata byly černý jak noc, jenom ta košile byla temně rudá. Na tom by vlastně nebylo nic divnýho, nebejt toho dlouhýho černýho pláště, co měl přehozenej přes sebe a na ramenou ho měl sepnutej stříbrnejma sponama. Ty nejspíš zdobila nějaká drobná kruhová rytina, ten chlápek přece jenom neseděl zas tak blízko, aby si toho pořádně všimla. Vůbec tak nějak vypadal, jako by právě skončil s prací, znáte to, ne? Jako když si na zaoceánským parníku po půlnoci povolíte kravatu nebo motýlka a rozepnete si knoflíky saka.

Ta holka mu, nutno podotknout, nevěnovala zase tolik pozornosti. Všimla si ho jenom tolik, kolik se dalo očekávat u dalšího tichýho pijana v tomhle horkým poledni, pijana, kterej si všímal svýho. Ona se věnovala spíš svejm věcem. Prohlížela si kouř a sledovala tetelící se vzduch za tím špinavým

sklem. Občas si hrála s cigaretou, než si ji v koutku tenký linky rtů zapálila. To tichý klapnutí zapalovače bejvalo jediným zvukem, kterej se krčil pod *Sladkým andělem*, znějícím z toho starýho jukeboxu.

Najednou je tady ještě o jednoho chlápka navíc. Projde lítačkama tak tiše, že ho ta holka skoro ani nezaslechne, a přejde k baru. Je to vysoký, šlachovitej stařík a i jeho kůže je tmavší než tma v lokále. Je docela podobnej barmanovi. Maj podobný rysy, tak trochu zapadlý oči, ostrý tváře, hele – dokonce maj snad i ty samý kšandy, no ne? Ten novej chlapík s černou kůží se beze slova nahne za pult, popadne lahev a nalije si vrchovatou sklenku. Holka ho sleduje, nakonec ale pokrčí, tak trochu bez zájmu, ramený. No co, takhle to tu asi chodí. Barman si dál čte noviny, naslíní si prst a otočí velikou stránku. Nepohne se, dokonce se na toho novýho ani nepodívá. Ten si to pak lehce kolíbatým krokem namíří k tomu chlápku s povolenou kravatou.

„Poslyš, cizince... tohle je moje místo,“ mlaskne.

Chlapík, kterej tu už seděl, se na něj ani nepodívá, jenom si přihne ze skla. Ten novej natočí hlavu nalevo, hned zas na-pravo, křupne mu přitom za krkem. „Hele, tys mě neslyšel? Ti říkám, že mi sedíš na místě.“

„Jo? A co s tím hodláš udělat?“

Hlas má ten chlap jak motorovou pilu. Holka si nemůže pomoci, ale i ten je jí tak trochu povědomej. Ty dva znova přitáhnou její pozornost. Zapálí si cigaretu a polkne drink. Ten novej položí skleničku na stůl, pak s ní provokativně odstrčí sklenku toho chlápka s povolenou kravatou.

„Ty to asi nechápeš, kloučku,“ zvláštní, tomu, kterej mu seděl na místě, muselo bejt určitě přes čtyřicet, „tohle je moje místo už padesát let. Tak zvedni tu svoji prdel, nebo tě odsud vynesu v zubech.“

„Asi by ses do mě měl přestat srát,“ zavrčel. Podle tónu, jakým to řekl, už začínal bejt vytočený. Poprvé se na toho novýho podíval, ve tmě se mu zaleskly zelenohnědý oči.

Můj sladkej anděl zdechnul dneska ráno!

A mně už, bejby, zbyly jenom oči pro pláč!

Jukebox se zaseknul a opakoval tu samou frázi pořád dokola. Ten chlápek, kterej seděl, se pak podíval mlčky před sebe, jako kdyby toho novýho už nechtěl ani vidět.

„Už to není tvůj bar.“

„Tohle bude vždycky můj bar, ty spratku! A teď se koukej zvednout z mojí židle!“

Barman mezitím přešel k jukeboxu a pokoušel se ho spravit pár ráznějšma úderama z boku. Těch dvou si absolutně nevšímal. Ten novejš nakonec chytil toho, kterej mu seděl na místě, za rameno a pokusil se ho zvednout. To už bylo moc. Prudce vstal a praštil ho vši silou pěstí do čelisti.

„Já ti říkám, neseš se do mě, šmejde!“

„Tohles neměl dělat, chlapečku!“

Holka se náramně bavila – měla radost, že je barman nechává bejt. Spokojeně polkla poslední hlt whisky. Ty dva se chvíli rvali, nakonec od sebe odstoupili na celkem slušnou vzdálenost. Ten, kterej tvrdil, že mu tahle díra patří, na něj namířil ukazovák ve výhrůžným gestu. Ani si nevšimli, že si oba rozlili pití.

„Tak jo, teď s tebou skončím, ty sráči,“ pronesl to docela klidně, jen hlas mu na hranici slyšitelnosti trochu poskočil. Ta holka se neudržela a rozesmála se. Barman se na ni překvapeně podíval, toho si všimla. Oči se jí stočily na ty dva, pak zpátky na barmana a nakonec je unaveně protočila v sloup.

„Ale no tak, vážně? Oni nic a na mě se podíváte?“

Barman zavrtí hlavou, ale mlčky si hledí svýho. Jako by si řekl: *Fajn, tak už asi přebrala, ale co je mi po tom, dokud platí?*

Ta holka zavrtěla hlavou taky, ale zase si všímala těch dvou. Chlápek s povolenou kravatou stál více méně čelem k ní. Díval se na ni. Taky se tvářil tak trochu překvapeně, vlastně ještě překvapeněji než barman. Nechápala to, ale už jí to bylo fuk.

Dokonce tiše zabručela něco ve smyslu: „*Jsem vždycky všude za magora, občas je to únavný.*“

Najednou v celým lokálu spadne teplota dobře o patnáct stupňů. Barman kvikne leknutím a rozhlíží se kolem. Třese se, takováhle zima tu nebejvá ani... no, *v zimě*. Holka zvědavě nakrčí obočí, teprve teď si všimne jedný maličkosti. Na stěně vedle barmana, kousek nad jukeboxem, visí fotka v lesklým rámečku. Tomu prostoru až do teď nevěnovala zas tak moc pozornosti. Je na ní ten novej, v náručí má malý dítě. Tý holce je najednou všechno jasný. Ten novej je barmanův táta, fotka je ale černobílá. Musí bejt hodně, vážně hodně stará. A samotnej barman je chlap v dost pokročilým věku.

Najednou hospodou proletí oslepující záře. Nedá se říct, jakou barvu to světlo má. Má tisíc barev. A ani jedna z nich nebyla z tohohle světa. Ta holka to dobře věděla, už je znala. Vykřikne. Pak padne k zemi a přikrčí se pod barem. Stolička, na který až doteď seděla, se překlopí a spadne s prasknutím na zem. Barman leknutím nadskočí. Když zpozoruje, co ta holka dělá, zvědavě a tak trochu zděšeně se začne rozhlížet kolem.

Celou místností se prohání nepopsatelná podívaná, obludnej kaleidoskop nepopsatelnejch barev. Vidí v nich siluety těch dvou. Občas jeden nebo druhej pohne rukou, nebo tak něco, ale jinak naproti sobě stojí jako pistolníci z dávnejch časů. A ještě pořád na celej bar vyřvává ten zaseknutej jukebox. Světlo je natolik intenzivní, že ta holka musí zavřít oči čistě proto, aby jí nevypálilo sítnice.

Ale barman nic z toho nevidí. Nevidí, jak si jeho táta, celkem parchant mimochodem, vyřizuje účty s tím druhým. Dneska už musí ten pajzl bejt barmanův, jeho táta musel umřít před hezkou rádkou let. Ale no tak, vždyť jsou skoro stejně starý, jen se podívejte. Dobře, barman vypadal o něco mladší, ale zas ne o tolik, určitě chápete...

Barmanův táta najednou strašlivě zařve, až z toho stydne krev v žilách. To světlo, ten zářivej kaleidoskop jak na pouti

z jinýho vesmíru, najednou ztmavne. Barvy to jsou pořád takový, že je lidský oko nikdy v životě nespatrilo, jen se rázem zdají o dost temnější. Barvy, který tu holku vyděsily skoro až k smrti. Ale znova. Barman nic z toho nevidí. V jeho očích se tu jenom bizarně ochladilo a holka, která už to trochu přehnalas s pitím, spadla pod stůl, kde se klepe jako pes. Lokál byl pro něj krom ní dočista prázdný.

Ale zpátky k tý holce. Hlas barmanova táty jí nahání ještě větší strach než ta ujetá podívaná. Nikdy si nedokážete představit beznaděj v tom křiku. Tu bolest. Tu hrůzu. Tý holce naskočila husí kůže. Chytila se za uši a pokoušela se to přehlušit. Ale zničehonic, jako kdyby se to nikdy ani nestalo, všechno skončilo. Najednou tu byl zase ten starej, zakouřenej lokál. Po barmanově tátovi tu nebylo ani stopy. Chlápek v rudý košili a s povolenou kravatou se zrovna narovnal. Protáhnul si záda, popadnul černej klobouk z pultu a ukázal jí na tu holku.

„Hele, ty... jo, ty, holka. Ty mě vidíš?“

Ta holka se na něj dívala, pravda, ale pořád měla ruce na uších a nemohla ho slyšet. Když si všimla, že na ni mluví, dala je dolu, ale nejdřív zaslechla barmana. I tak jí dalo dost práce rozeznat jeho hlas od toho zaseknutýho jukeboxu.

„Hele, holka, myslím, že bys asi už měla zaplatit a...“

Chlápek v plášti najednou luskne prsty. Barman se skácí k zemi, jukebox ve stejnej okamžik ztichne. Ta holka kvikne zděšením. Pokusí se vmáčknout do pultu a prosáknout tak do toho zatracenýho vedra venku. Ten chlápek k ní přejde pomalejšma krokama, pěkně pata-špička, pata-špička. Pokračuje, jako by se vůbec nic nestalo.

„Tak vidíš mě?“ usměje se. Ta holka nakonec vyděšeně přikývne. „Páni, trvalo věčnost někoho takovýho najít. Dřív to bylo jednodušší, bejvali jste na každým kroku.“

„Jo,“ s námahou se postavila na nohy, „lidi degenerujou. Teď už jsou všichni citlivý asi jako kus šutru.“

„Ale ty ne.“

„Tohle už jsem slyšela.“

Sice se ta holka pořád klepala, ale byla o poznání klidnější. Natáhla se za pult, vzala si lahev whisky a nalila si vrchovatou skleničku.

„Dáš si?“ kývla směrem k chlápovi.

„Rád.“ Poslal jí po pultu sklo, ale když se díval, jak nalejvá, mračil se. Zdálo se, že na něco čeká. Když nalejvala pití, mrtvola barmana chladla vedle jukeboxu. Ten už nevydal ani hlásku. Poslala mu skleničku zpátky. Chlápek ji zvednul, pokynuli si na zdraví a napili se. Najednou se rozzářil jak Vánoce.

„Teda! Holka, ty seš v *jiný lize*, než bych čekal! Umíš takovej, jako jsem já, i něco *dát*! Umíš *přenášet* věci!“

„Jo, já vím.“

Uznale se na ni podíval: „Už jsem si ani nevzpomínal, jak to chutná.“

„Nevšimla jsem si, že by sis objednával. Kdybych měla víc času, uvědomila bych si to. Taky bych to asi poznala tak jako tak, víš... mám na to čuch. Můžeš jenom napodobit starej zlozvyk, vid? Nemůžeš se napít, ale jenom si přičuchnout, jaký to bylo.“

„Jo, holka, co si myslíš, že víš, je dost zjednodušený, ale jo. Tak jako tak, díky za to pití. Sám jsem hmotnej jenom v určitých případech a v určitým pokrouceným smyslu toho slova.“

Holka se podívala na barmanovu mrtvolu a polkla.

„Ale jak je vidno, s realitou si můžeš dělat, co se ti zachce.“

„Myslíš tohle? To je jenom kabaretní trik.“

„Ne, já myslím... asi si to neuvědomuješ, ale dneska už není tak jednoduchý umřít. Čas od času někdo umře, jo, ale... však víš.“

„Jo, čas od času umře někdo, kdo mi leze na nervy.“

„Jak to myslíš?“

„To by bylo na dlouhý...“

„Ne, hele... chceš ještě drink? Já vím, že chceš,“ chlápek si olízl rty, když pokračovala, „ale aby ses mohl *doopravdy* napít, musím ti to nalejt já, že jo?“

Ten chlápek pak pokrčil rameny a položil klobouk zpátky na stůl, kámen na malíčku se mu přitom zablýštl v odrazu slunce, zrovna jako ty spony na ramenou. Promluvil, až když se soukal zpátky na barovou stoličku – byl dost vysoký, stěží tam dal kolena.

„Tak ale nalejvej, černovlásko.“

Sedla si vedle něj a pomalu zapomínala na barmana chladnoucího vzadu. Opravdu ale *velmi* pomalu.

„Hele, seš mi povědomej, i ten hlas. Neznáme se?“

„Nemám moc pamatováka na lidi, ale všude o tom psali, když jsem umřel.“

„No... já jsem Ashley Carriganová.“

Stiskl jí ruku a usmál se nad tím, že to jde.

„Ahoj, Ashley. Já jsem Walter Burnett Coltrane.“

Seděli spolu v tom ponurým baru celou věčnost. Pili a smáli se. Slunce se zatím pomalu, ale jistě chýlilo k západu. Horizont byl v jednom ohni, skrz ty špinavý okna se dovnitř dostávaly měkký, nasládlý paprsky pořád tmavšího a tmavšího slunce. Coltrane kouřil jednu za druhou, pěkně se přitom prolejšoval, a pokud to vůbec bylo možný, do jeho bledý tváře se tak trochu vrátila barva. Ashley se zrovna smála jednomu z jeho vtipů. Nebyl vlastně ani tak vtipnej: „*Jak bys řekla černýmu chlápkovi v hotelu pro bílý? Poslíček.*“

Ashley to chápala. Coltrane byl přece jenom z minulého století. Ten vtip byl v daný situaci spíš milej než zábavnej, ale i tak bodnul. Navíc byla opilá, smála se už i daleko horším. Trochu se ale přece jenom zarazila, když se pak mimoděk ohlíдела dozadu na studenýho barmana. Ten měl ruku přehozenou kolem lesklýho spodního rohu hrací bedny.

„Stejně si ale myslím, že bychom ho měli schovat. Co když sem někdo přijde?“

„Nikdo sem nepřijde, holka, neboj.“

„Vidiš do budoucnosti?“

„Cejtím život. Kromě tebe je kolem jenom zvěř. Hele... nalej mi ještě, jsme snad u suchánků, nebo co?“

„Promiň,“ pořád se usmívala, ale krůček po krůčku začínala být vážnější a vážnější. Samozřejmě mu nalila, i tak ale okem ještě jednou cukla k nehybnému tělu vzadu. „Hele, jak jsi to udělal? Už tři měsíce se přece neumírá.“

„To by mě zajímalo. Divili se lidi hodně?“

„Moc mezi ně nechodíš, co?“

„Jsem duch a očividně ne první, kterého jsi potkala.“

„A nepoznáš sarkasmus. V tom mluvím skoro pořád, nauč se to rozeznávat. No, *divili* je pěkný eufemismus.“

„Co že to?“

„No... *zjemnění*. Nejsi génius nebo tak něco?“

„Říkali to, ale jsem hudebník. To byl sarkasmus?“

„Co myslíš?“

„Hele...“

„Promiň. Jasně, na zdraví. Tak teda – bylo to ve zprávách. Pokoušeli se třeba popravít vraha. Víš, chlápka, kterež zabil tři lidi, znásilnil je a pak jim zamordoval děti. Chtěli do něj pustit proud, no... a tak to udělali. Škvařili ho pětadvacet minut v kuse a pak, když to nevyšlo, tak rovnou celou hodinu. Pak mu dali injekci. Vlastně mu jich dali osm. Dokonce ho i střelili, což vzbudilo protesty. Že prej je to nehumánní. *Nehumánní*. Chápeš tu ironii? No, každopádně... ten chlápek žije dodnes. Pokoušej se ho zabít skoro denně. Ani jeho samotného už to moc nebaví. Vlastně se prej vsází s bachařema, kdy, jak a jestli se to povede. Stal se tam z něj za tu dobu boháč. Nejdřív chtěl prachy odkázat ženský s děckem, který před pár lety někde za sebou nechal, ale myslím, že už ani nevěří, že umře, tak si je nechá na chlast a cigára.“

„To je drsný.“

„Lidi vtrhli do ulic. Řezali se hlava nehlava. Jak válka gangů. Jenom tak, chápeš? Protože mohli. Znáš ty filmy *Očista*?“

„Něco jsem slyšel o prvním, ale už je to nějaký ten pátek zpátky.“

„Jo, teď jsou tři. Ale jasně, vem si třeba hned ten první – geniální koncept, ze kterýho nakonec vyždímali jenom průměrný film o vloupačce do baráku. A pak už to o moc lepší nebylo. Nicméně to bylo přesně jako tam. Na ulici jsi viděl děti, jak řežou pilama do břich svých matek. Viděl jsi manžele, kteří do sebe stříleli a bodali. Ale *nic*. Až si říkám, kdyby to najednou přestalo, no... představa, že z legrace střelím někoho, koho miluju, a najednou si uvědomím, že už se to nedá vzít zpátky... nechápej to špatně. Já jsem v tomhle světě vyděděnec. Stojím mimo. Ale i tak nejsem z kamene. Tahle úvaha... občas se mi to v hlavě tak trochu mihne, víš?“

„Jo.“

„A tak se ptám, jak je možný, že luskněš prstem a ten barman zkape jak svíčka? Ani se neptám, cos provedl tomu druhýmu. Tahle díra patřila těm dvěma dobře sto let. A to se dneska už neumírá jako dřív.“

„Udržíš tajemství?“

„Mluvím už jenom sama se sebou.“

„*Můžu za to já. Za to, že se neumírá.*“

Ashley zvědavě nakrčila obočí. Nalila obě sklenky, pak se napili. „Jo, bylo by to na delší vyprávění, ale...“

„Mám času dost.“

„Poslouchej, taky bych měl otázky...“

„Hele, pro teď jsem ta, co má klíč od baru. Jsem Maggie a ty můj Brick Pollit. Jak je možný, že můžeš za to, že se neumírá?“

„To máš tak. Zavraždili mě v jednom městě nedaleko odtud. S těma lidma jsem si to už vyřídil...“

„Celý město... jo, myslím, že něco takovýho ve zprávách bylo. Byli to snad poslední lidi, který umřeli, přestože sem tam někdo umře i tak.“

„Jo, sem tam umře pár idiotů, co mě naserou.“

„Jo. Tohle by mě taky zajímalo, ale ještě se o kousek vrať, buď tý lásky.“

Bluesman si nechal ještě nalejt, pak to spolknul a chvíli se na tu prázdnou skleničku jenom tak díval. Když už si chtěla odkašlat, nebo tak něco, najednou zase promluvil. Hlas měl najednou unavenější, tak trochu chraplavější než doteď, a to bylo co říct.

„No, jak bych měl vlastně začít? Ani pořádně nevím. Tenkrát jsem přijel do toho městečka, nebyl jsem tam poprvý, rád projíždím jih a hraju, kde se dá. Vim jenom, že se na mě najednou sesypalo celý město. Měli takový divný oči, víš? Prázdný. Rozervali mě na kusy holejma rukama a potom mě zazdili. Ale nešlo ani tak o ty lidi, víš, Ashley? S těma jsem si to vyřídil prostě *proto*. Ale ten parchant, kterej mi tohle provedl doopravdy, je pořád někde venku. Když jsem umřel, tak trochu mě to vykoledilo. Vlastně nemám jasno v tom, proč se některý lidi stanou tímhle a jiný ne. Mám teda nějakou představu, ale jistě to nevím. Bude to mít co dělat s duševním rozpoložením umírajícího, fakt ale netuším. Možná že smrt má miskou vah, a když není v rovině, musí tu duše zůstat. Najednou jsem se dokázal podívat zpátky. Dokázal jsem se podívat, co se v tom městě stalo. A viděl jsem chláпка. Když umřeš, nevidíš jenom hmotu jako zaživa, kdepak. Nevidíš jenom maso, vidíš i spoustu jinejch věcí. Třeba auru, dá se říct. Takový světlo, který je odrazem toho, jakej člověk je. A tenhle chlápek měl to světlo tak temný a hnusný, až mě to vyděsilo. Byl něco víc. A toho sráče já právě hodlám dostat. Nevím, kolik toho víš, jak daleko *vidíš*, ale tenhle člověk je mistr kamufláže. Umí věci, o kterejch jsem si myslel, že nejsou možné. Víš, když umřeš, tak se ti do určitý míry rozšíří vědomí. Je to, jako kdybys s sebou celej život nosila truhlu, ke který dostaneš klíč, až když je po tobě. A najednou tvoje oči, uši, prostě *všechno* vnímá mnohem víc. Smrt tě vybaví automaticky a okamžitě určitou úrovní vědomostí, který třeba teď, a to bez urážky – ostatní lidi jsou proti tobě napůl opice, ale i tak – si nedokážeš ani v nejmenším představit.“

„Jo, jednou mi kamarádka říkala něco podobnýho.“

Coltrane pokrčil rameny a dopil sklenku. Pak pokynul hlavou, že chce další.

„To byla chytrá holka. Jednoduše, najednou jsem věděl, jak toho parchanta najít. Věděl jsem, jak na to. Mohl jsem najít kohokoli na světě. Ale světe div se, ono to nešlo. Ta vědomost, která mi neomylně řekla, jak někoho najít, selhala v tom úplně prvním a vlastně jediným případě, kdy bych ji potřeboval. Je to, jako kdybys vylezla z vysoký školy a hned v první minutě si uvědomila, že ti jsou všechny ty vědomosti úplně k ničemu a že půjdeš makat do bistra a tvůj šéf nebude mít dodělanou ani střední. Ten chlápek prostě nebyl. Neexistoval. Doteď nevím, jak ho najít. Tak proto lidi neumírají. Kde bych asi tak měl vzít čas na to, abych je odnášel? Hm?“

„Počkej...“

Coltrane se zavrtěl, ten plášť s ozdobnejma sponama se zatřásl sem a tam a tiše během toho pohybu zacinkal.

„Myslíš, že *tohle* je módní doplněk? Ale no tak, holka. Hraju blues. Nenosim pláště. I když Ječící Jay Hawkins je nosil, já si na ně nepotrpím. Teda až na tenhle. Tenhle má, holka, kosmickej styl.“

„No... nepřekvapilo by mě, kdybys je nosil i normálně. Prej jsi byl prostě svůj, což je...“ vybízela ho pohledem.

„*Eufemismus?*“

„Výborně, Coltrane! Co vůbec znamená *bejt svůj*? Bez kontextu je to přece jenom prázdná fráze. *Každěj* je přece svůj, ne? Já si myslím, že tady to byl způsob, jak říct, že ti byli lidi a jejich názory tak trochu u prdele. A byl jsi provokatér. Prej se ti jednou pokoušeli vysvětlit, že by lidi měli přestat jíst maso, a tak přestat mrhat životama nebohejch zvířat. A tys prej druhej den přišel na koncert kromě košile celej v kůži. I kožené klobouk jsi měl.“

„Holka, měl jsem i kožený rukavice, ve kterejch jsem sotva dokázal hrát!“ hřmel Coltrane smíchy.

„Tak proč?“ I Ashley se smála.

„Abych je nasral, vážně v tom nebylo vůbec nic jinýho!“

„Tak co je s tím pláštěm? Hm? Proč je na tobě, kdo umře, a kdo ne?“

„Protože tenhle plášť patřil smrti. Smrt je teď mrtvá. Já bych měl dělat její práci, ale... nemám na to čas.“

„To myslíš vážně?“

„*Tohle* tě zarazí? Ne samotná skutečnost, že jsem duch?“

„No jasně! Smrt je přece vyšší karta! Nejsi první duch, kterýho jsem potkala, jak jsi už správně podotkl.“

„To mi došlo, jo, neboj.“

„Kdes to vzal? Můžu?“

„Asi bys na to neměla šahat, holka. Poslední, kdo se toho dotknul, umřel. Už se pak nedá nic dělat. Víš, mám veškerou moc nad životem a smrtí. Myslim teď, nemůžu zvrátit, co udělala jiná smrt, ale jinak se v tomhle smyslu stane, na co jenom pomyslim. Nemusim ani luskat prsty, ale dělám to rád.“

Ashley se najednou zarazila. Bylo to asi poprvý za celou dobu, co jí přeběhl mráz po zádech, jak tu spolu takhle popíjeli. Vlastně měla najednou docela strach.

„Takže... ty seš smrt, jo?“

„A co sis jako myslela, Ashley? Že smrt je jenom jedna? Umíraj častěj, než by tě napadlo, z definice bude v tomhle *po-volání* každej vždycky amatér. Většinou ale vezme jejich flek další tak plynule, že si toho ani nevšimneš. Smrták byl nasranej, že mi tohle udělali. Byl nasranej na toho chlapa s tou temnou aurou. S tou aurou barvy, proti který je černá svítivě žlutá. Ten chlap naboural smrtákův plán a on si to nechtěl nechat líbit. Víš, jak se říká, že věci jsou skutečný až ve chvíli, kdy se o nich promluví nahlas?“

Ashley přikývla, Coltrane si olízl rty. „No, je to pravda. Smrták se v tom městě zabydlel a zabil každýho, kdo se o mně jenom slůvkem zmínil. Nebo když si někdo zanotoval moji písničku. Cokoli takovýho. Když někdo umře, je zdravý

o tom mluvit. Léčíš tak žal, ulehčuje to svědomí a i ty mrtvý to ocení. Lidi o mrtvejch maj mluvit, proto máš proslovy na pohřbech. A na svatbách, heh. Smrťák jim právě tohle nechtěl dopřát, nikomu z nich. Ale asi se mu to začalo líbit až moc, nebo co, protože ztratil pozornost. Pak už si vzal každýho, kdo jenom promluvil o čemkoli. Smrťák se vymknul kontrole a v tom městě pak sám umřel. Nevím přesně jak, našel jsem ho na dně srázu. Nejspíš tam někoho pronásledoval, vážně nevím. Já jsem si ten jeho plášť vzal. Nejsem už jenom obyčejnej duch. Kdokoli, kdo má tohle na sobě, se změní, ať už byl předtím živej, nebo mrtvej. Dlužím mu velkej dík. Najdu toho parchanta, kterej mi tohle udělal, co víc – to kvůli tomu chlápkuvi jsme umřeli oba, dalo by se říct. To kvůli němu se stalo, co se stalo, kvůli němu smrťák skončil na dně srázu. Ať jdou všichni do prdele. Ať jde do prdele přirozenej řád věcí. Dokud nebudeme mít svoji pomstu, tak mě to nezajímá. Vyhladil jsem to město, to bylo tvrdý i na bejvalýho majitele týhle kápě. Já nejsem tak útlocitnej, jako bejval on. Víš, Ashley? Takhle to je.“

Ashley se na Coltranea chvíli jenom tiše dívala. Nakonec uznale pokývala hlavou.

„Celý město, vid?“

„Jo, všechny všech věkových kategorií.“

„Kdo je ten chlap?“

„To je právě to, co nevím. Už jsem ho ale viděl dřív, jednou, chvíli jsme spolu mluvili. Myslim, než jsem umřel. Něco mi na něm nesedělo už na první pohled. U některých lidí to prostě poznáš, víš? Povídal mi pak, že dřív cvičil dravou zvěř v cirku-se. Dokonce mu...“

„... *lev utrhł kus ucha*“, dokončili tu větu společně, Ashley septem. Když se jejich oči setkaly, ta holka byla bledá jako stěna.

„Jo, nešlo se nezeptat. Jak jsi to věděla?“ zeptal se Coltrane.

„Doufala jsem, že mě opravíš. Není to možný. To přece... není možný.“

„Je ti dobře?“

Ashley na něj otočila alabastrově bílej obličej. Pak rozlila do skleniček zbytek whisky, sotva po prst.

„Tenhle šašek je totiž... *můj starej známej.*“

Když se to stalo poprvý, lidi tak nějak nevěděli, jak reagovat. Byl tu třeba chlápek, kterýho přejel nákladák s ledničkama, přes hřbet mu přejela váha několika tun. Ten chlápek měl bejt na kusy, ale světe div se, vůbec nic se nestalo. Pak to hnál k soudu a přišel si na docela dobrý prachy, ukázalo se totiž, že ten řidič byl na plech. Sám měl při tý bouračce umřít, probodla ho ocelová tyč dopravního značení.

Dalšího pětkrát střelili během loupežného přepadení. Došel na policejní stanici po svých a identifikoval střelce. Pak počkal, než je seberou. Do večera bylo po všem a tenhle chlap si ty kulky nechal na památku. Tři ze čtyř těch grázlů už měli na krku pár nehezkejš věcí a dostali doživotí. Jeden z nich se pokusil podřezat si krk žiletkou ve sprše. Nakonec ho tam našli, jak si tím břitem objíždí krk kolem dokola a přitom si píská melodii z dostihů. Prej doufal, že když udělá ještě jedno kolo tou čepelí kolem dokola, třeba už bude konec závodu. Myslim dokonce, že si na něj bachaři jednu chvíli sázeli. Lidi si začali na smrt jiných lidí sázet docela běžně.

Další chlapík skočil z osmýho patra budovy, kde pracoval. Byl to snad nějaký administrátor nebo tak něco, určitě nějaká kancelářská krysa. Vybral všechny životní úspory, který schoval před manželkou a vůbec před zbytkem rodiny, pak si udělal dlouhej, fakt dlouhej mejdan ve Vegas. A když se to konečně rozhodnul skončit tam, kde mu to pilo krev nejvíc dlouhý léta, a chtěl to tam tak nechat aspoň na chvíli zavřít, jenom se rozplácnul na chodníku jak dlouhej tak širokej proto, aby se pak sebral a zvědavě si měřil tu vejšku. Vlastně skočil několikrát, pokaždý bez výsledku. Sebevrazi, a to se dá říct docela obecně, to měli dost blbý. To je tak, když umře smrt.

Když se ta holka spolu se svým neviditelným společníkem vydala na západ, kde se příjemně svažoval terén, po chvílce minuli manželskej pár. Měli postarší corvettu, která zapadla do písku, celej předek se ošklivě složil o ostrej kámen. Křičeli na sebe. Chlápek si tiskl dlaně k uším. Ta ženská na něj ječela z plnejch plic, až byla v obličejí rudá jako rajče. Kudrnatý vlayy jí povlávaly ve větru. Chlápek se jenom díval na zem, kde podlouhlý pařáty jejího stínu objímaly ten jeho. Nebo se ho snad pokoušely strávit, jako by to udělala Černá vdova?

Chlápek pak zaskřípal zubama a vytáhnul pistoli. Stisknul spoušť a bouchačka se dala do díla. Kulka se srazila s hrudníkem jeho ženy více méně mezi prsama. Žádná krev, nic, jenom to trochu štíplo. Kulka ani neproletěla skrz, výsledek celý týhle události vlastně tak trochu působil jako kanadskej žertík s kapslíkovkou. Ženská poskočila. Najednou byla rudá o tolik víc, že byste skoro měli chuť se jí zeptat, jestli se cejtí dobře. Spustila dvakrát tak nahlas. Chlápek se pokoušel gestem ruky omluvit, ale snad se dokonce pod knírem i trochu usmíval.

„... takže ty na mě budeš střílet, ty hajzle jeden?! Viš, žeš mě trefil?!“

„... mířil jsem ti na ty tvoje pěkný rty, zlato. Abys je už konečně držela u sebe a nechala mě přemejšlet, jak jenom bylo to číslo do servisu...“

Ashley se taky usměje, když prochází kolem. Neznatelně jim pokyne na pozdrav. Chlápek jí pozdrav ledabyly vrátí, než si zase začne všímat svejch problémů. Ta holka pak pokračuje dál, směrem, kde se nad silnicí sráží horkej vzduch, a její neviditelnej společník si poklidně vykračuje vedle ní. Na každý tři, čtyři kroky tý holky mu stačí tak jeden, dva.

Ashley si píská. Koženou bundu si nese přes rameno, černý tílko jí odhaluje bledý ramena. Trávila poslední dobou na slunci poměrně dost času, přesto se neopálila ani o jedinej odstín. Už dávno si myslela, že to prostě nejde, že je něco s její kůží. Ani její táta, dobrej poručík Edward Carrigan, se neopálil snad

nikdy v životě. Ashley kolikrát napadlo, jestli neskončí tak ble-
dá jako mrtvola. Mohli by ji pak možná sešít z opálenějších těl,
aby se pak stala nevěstou Frankensteinova monstra. Zavrtěla
hlavou, jako by se chtěla tý myšlenky zbavit. *Zbledla bych i tak,
jakkmile by se do toho cízího masa dostala moje krev. V ní to je.
Máme v krvi bledost.*

Coltrane toho moc nenamluvil. Klobouk naraženej nízko
do čela, ruce v kapsách. Vlastně se zajímal jenom o jednu věc –
o minulost svojí nový známý, obzvlášť o její vztah k tomu srá-
čovi bez kusu ucha, co dal věci do pohybu. Povolená kravata
mu povlávala ve větru.

„Víš... to by bylo opravdu na delší povídání.“

„Mám čas, holka, mám čas.“

„Umíš bejt docela otravnej, víš o tom?“

„Pamatuj na to, než mi odpovíš znova,“ usmál se, pak přijal
cigaretu. Než si ji zapálil dlouhýma sirkama, zaclonil si ruce
před větrem kloboukem. Celá tahle podívaná byla dost na hla-
vu – kde vzal sirky? Je to skutečnej oheň? Ten vítr – moc ho
tu teď není, nebo snad jo? A sám bluesman by už přece neměl
bejt otrokem větru nebo vůbec žádnéjch fyzikálních zákonů,
no ne? Je to snad celý jenom představení, co mu pomáhá najít
si určitej střed v tom chaosu všude kolem? Možná že Coltrane
ani nevěděl, že to udělal. V tuhle chvíli to bylo vážně v pod-
statě nemožný říct, třeba to byl jenom reflex. Takový jako on
k tomu mívali sklony.

Když si bluesman znova nasadil klobouk nízko do čela, po-
škrábal se na bradě. Oběma se jim pletl jazyk. Ashley nezačala
vyprávět hned, vlastně to vypadalo, jako by se jí ani nechťelo
vzpomínat. Koneckonců, každej něco takovýho známe, nebo
snad ne? Nějakou věc, vzpomínku, kterou máme zakopanou
někde hluboko dole, a když kolem ní čas od času neopatrně
škobrtne, nakonec musíme potřást hlavou a říct si: *„Fuj, to
je ale hnus.“*

„Řekněme, že už jsme se spolu potkali.“

„Jo, dluží ti prachy nebo tak něco?“ usmíval se, když kouřil.

„Víš, měla jsem nejlepší kamarádku. Šedivý oči, zrzavý vlasy, byla dětinsky rozverná. Daly bychom za sebe život. Nemyslím si, že bys to dokázal pochopit, ale holky mezi sebou dokážou mít dost silný, zvláštní pouto. To chlap nikdy nezažije. Přísahala bych, že mi uměla i číst myšlenky, když chtěla. Jednou nepřišla do školy. Druhej den taky ne. Neodpovídala mi na zprávy, nezvedala telefon, prostě nic. Jako by se po ní slehla zem. Její rodiče mi pak po čase řekli, že se nevrátila z poutě. Byla jsem tenkrát nemocná, dost hnusně jsem nastydla a máma mě přinutila, abych zůstala doma. Byla mi vlastně ukradená pouť i tak nějak všechno, chtěla jsem si užít páteční večer s kámošema a snad se i trošku napít, však to znáš. To teprve potom jsem se dověděla, co se tam vlastně stalo, teda nejspíš. Už ji nikdo nikdy neviděl. Na pohřbu spustili do hlíny jenom prázdnou truhlu. Tenhle parchant, o kterým tady mluvíme, mi zabil nejlepší kamarádku. A... no, já pak zabila jeho.“

To Coltranea docela dost překvapilo. Zvědavě nakrčil obočí, ale nijak její slova neokomentoval. Držel si ruce v kapsách a vykračoval si dál, nechával jí prostor, aby začala sama – v tomhle ohledu byl dost chápavej a citlivej. Bylo jasné, že bolest znal. Přesto to nakonec nevydržel, cigareta se mu zatím zkracovala, komín popela mu pomalu začínal mizet mezi bílejšíma prstama.

„Co byl zač?“

„Vrah. Násilník. Odporná lidská bytost. Ubodala jsem ho tímhle nožem,“ zamávala bluesmanovi před obličejem dlouhou loveckou dýkou s černou rukojetí, celkově tak trochu bez zájmu, když se zahloubaně dívala do prachu, „a pak jsem ho nechala shořet v karavanu.“

Bluesman se na chvílku zarazil. Dokonce zapomněl na chůzi, na okamžik se zastavil, než jako kdyby se probral a tu holku došel jediným dlouhým krokem. Vlastně si nebyla ani jistá, jestli to byl krok dlouhána, nebo další z těch duchařských ujetostí.

„Páni,“ dodal, aby řeč nestála.

„Jo.“

„Jaks ho našla? Byl to asi profík, ne?“

„Byl to profík, ale já měla na svý straně někoho, kdo tak trochu vyrovnával síly. Někoho, kdo věděl, kde ten parchant je, aniž si to uvědomoval. Moje milovaná zrzavá šedooká společnice za záhrobí, první duch, kterýho jsem kdy potkala. Málem jsem tehdy zešílela hrůzou. Dost dlouho jsem si i myslela, že jsem se zbláznila, ale dávala mi svou přítomnost najevo dost neoddiskutovatelnýma způsobama. Psi na mě štěkali a kočky ježily hřbety. Kam jsem vlezla, tam klesla teplota o hezkejš pár stupňů. Tímto bych se chtěla ještě jednou omluvit za skutečnost, že mě zas tak nevyděsilo potkat ducha, snad jsem se tě tím nijak nedotkla. A v neposlední řadě by mě nenapadlo ani ve snu, že ten sráč bez kusu ucha je touhle dobou taky duch.“

„Ten chlápek ale nebyl duch.“

Ashley si ho prohlídla od hlavy až k patě, čekala, až bude pokračovat. Jenže Coltrane nepokračoval. Dokouřil, ruce měl ledabyle v kapsách.

„Proč si to myslíš?“

„No... řekl bych, že už bych to poznal. Tenhle chlápek... bylo na něm něco divnýho, to jo. Byl ujetej, až to hezký nebylo, ale nebyl to duch.“

Na Ashley mělo těch pár slov dost drtívej dopad. Sklesla, na dlouhou chvíli se odmlčela. Dvojice kráčela podél silnice a na horizontu se táhla hutná zelená čára lesů a skal. Snad už zítra nebude takový horko. Nakonec ta holka přece jenom promluvila, dívala se během toho do země.

„Musí bejt mrtvej, Coltrane. Víím, co se stalo.“

„Řekl jsem, že to nebyl duch. Nevím, jestli byl, nebo nebyl mrtvej.“

Odmlčela se znova, tentokrát ale jenom na chvíli. Když mluvila, hlas měla o poznání smutnější.

„Po tý holce se mi stejská. Byla nejbližší člověk, jakýho jsem kdy měla. Jako bych od chvíle, kdy umřela, ani nebyla celá. Něco mi chybí, víš? Byla tady pro mě. A tenhle sráč mi ji vzal.“

„Co jméno?“

„Harry. Ten sráč se jmenuje...“

„Ne. Myslim ona.“

Jejich oči se setkaly. Slunce metalo po okolní krajině poslední vzteklý paprsky oranžového světla, jako by se mu snad ještě nechtělo jít spát. Jako vztekly děcko. Ale všechna ta noční havěť se už těšila na výlet ze svých nor. Ashley pak odvrátila zrak. Snad se i zdálo, jako by se jí v koutku oka zaleskla smutná slza, ale nevím, nejsem si jistý. Ten západ slunce mě z tohohle úhlu dost oslňuje.

„Molly. Ta holka se jmenovala Molly.“

Tý noci se neoficiálně začalo říkat *Noc smíření*. Chápete? Lidi se spolu usmířili tak, že si na sobě vzájemně vybili vztek. Tenkrát vyšli do ulic sousedi, lidi, co proti sobě nikdy neřekli jediného křivého slova – dokonce se mezi sebou zvali na večere na Den díkůvzdání a tak. Grilovali spolu, vozili si navzájem děcka do škol a pak domů, vzájemně si nahrávali svoje baseballové zápasy a pak si je mezi sebou měnili. No a jednou se všichni tyhle lidi jednoduše sešli v centru města. A vlastně se takový lidi setkávali ve všech centrech ve všech městech po celém světě, jestli mi teda aspoň trochu rozumíte.

Ten den jeden rybář nedokázal zabít ani podělanou rybu. Sekal a sekal, ale hlava ne a ne se oddělit od trupu. Tak pojal podezření, jak krásný by to mohlo bejt v širším měřítku. Jenže co se tak nějak nedalo čekat, byl fakt, kolik lidí mělo stejný nápad. A tak se učitelé ze základních škol vydali do práce s pistolí a stříleli. Jenže nikdo neumřel, tím to možná bylo horší. Lidi začali pít. Spousta z nich si myslela, že jsou nesmrtelní. Že jsou z nich bohové. Celý rodiny se smály, když sypaly zásobníky do svých sousedů. Malej kluk tloukl obličejem o schody

malý holce. Ta se pak zvedla, otřepala se a řekla: „*Ted' jsem na řadě já.*“

No a v tu noc to bylo nejhorší. Strhly se obrovský bitky po celém světě. Lidi ani nepomysleli na možný následky, kdyby to najednou zase přestalo. Bylo to jak obraz z arény ve starověkém Římě. Ani moc nepřemýšleli nad tím, co se to vlastně přihodilo, že se svět tak proměnil. Spousta lidí tady ve Státech je věřících, věděli jste o tom? Vlastně většina. Je až k nevíře, jak velká spousta z nich jenom pokrčila rameny s tím, že začalo nanebevzetí. A že teď je krátký období, než Bůh sečte každému účet. Chtěli jenom trochu upustit páru. Najednou jako kdyby jejich desatero přestalo existovat. Protože i když jich spousta věří v křesťanskýho Boha, taky je spousta z nich naprosto pitomá. Tak to prostě je, jsou na to výzkumy. Spousta z nich věří, že se Ježíš Kristus proháněl na hřbetech dinosaurů, ačkoli za to nejspíš může vzdělávací systém, kde se tluče evoluční teorie s kreacionismem.

V tu noc mohla úplně klidně umřít převážná většina světa. Byla to *bomba*. Každý, kdo se aspoň jedinkrát v životě zamyslel nad učením nějaký sekty, do ní takřka okamžitě vstoupil. Každý, kdo měl aspoň dost charismatu na to, aby ho lidi poslouchali nejmní deset minut v kuse, si taky okamžitě nějakou sektu založil a s železnou pravidelností se označil za boha, mesiáše, čísi inkarnaci, v podstatě za cokoli, co vás jenom napadne. A list by pokračoval dál a dál.

Když procházeli podlouhlou ulicí, najednou vedle nich dopadnul chlápek. Očividně skočil nejmní z pátýho patra. Smál se. Pak se postavil a namířil si to k poslíčkovi s pizzou, který zrovna parkoval. Ten chlápek tahal z kapsy peněženku. Pravdou bylo, že i když skutečnost, že zmizela smrt, už lidi tak nějak znudila, pořád se našli takový, který to brali až moc na lehkou váhu i oproti novejím standardům. Lidi obecně už si ale tak nějak začali uvědomovat, že tohle nemůže pokračovat donekonečna. Teda aspoň ne bez následků. Začínali se trochu

bát, jenom trošičku, ale bylo to cejtít ve vzduchu. Bylo to, jako kdyby na jejich dosud pomatený a vyšinutý smysly, smysly opilý mocí, padnul stín pochybnosti. Stín toho, čemu po celý život říkali skutečnost a co jen tak ze dne na den zmizelo.

Ashley poznala, že jsou přírodní síly v nerovnováze, už z kraje tohohle průseru, ale moc ji to nezajímalo. Odhodila nedopalek. Když mluvila, nedívala se na svého společníka, její pozornost přitáhly shluky černejších ptáků na obloze. Ta byla toho dne čistá jako křišťál.

Coltrane nespal. Dost možná i někam zmizel, když v hluboký náruči noci konečně usnula. Vlastně neměla ponětí. *Tihle* to občas dělávají. Ashley nakonec odpadla následkem přemíry pití a celkový únavy za hustým pásem stromů v nedalekém lesíku. Noc byla teplá. A počasí se trochu sebralo, s větrem teď bylo občas i chladno. Bylo teprve ráno, vysoký stébka trávy zmáčela rosa. Před pár minutama vstoupili do Oaken Fields, malého městečka ležícího na rozlehlý planině. Jako by je vítalo už z dálky těma lesklejma poutačema a vůbec. Ashley si jich skoro nevšimla. Stejskalo se jí i po tom lesíku – co je? Spávala už i na o dost horších místech.

„... a pak tu ženskou čtyřikrát střelil do hlavy. Do temene. Všichni se smáli. Jako by vlastně ani o nic nešlo. Nakonec toho chlapa zajali a odvezli na stanici. Když nasedal, ještě se ptal, z čeho že je to vlastně obviněnej. Z krádeže, prej. Ty čtyři rány nebyly vražda ani pokus o ni, nic takovýho. Pustili ho, když zaplatil pokutu a omluvil se. Prej že to byla *mladická nerozvážnost*.“

„To je drsný.“

„Nebo tehdy, kluk přebíhal silnici za míčem a nerozhlídnul se. Přejel ho chlap v hummeru. V *hummeru*, Coltrane. Hned zastavil a vylezl ven, tomu klukovi se omlouval. Za ním se nesl hlas matky: *„Paule! Paule!”* Seřvala je tam oba dva, jak řidiče, tak to děcko. Lidi poměrně rychle zešílí, když jim vezmeš takovou jistotu, jakou je smrt. Přehází ti to priority. Tomuhle

člověku šlo jenom o vlastní prdel. Jestli je absence následků to, co z člověka oloupe všechno dobrý, jsme na tom ještě hůř než zvířata. My máme sílu si vybrat, ale když se zdá, že na tom už nezáleží, prostě to zahodíme. Jsme na hovno.“

„To je dost temná úvaha. Kolik ti vůbec je?“

„Optimismus je nedostatek informací. Předpokládat, že věci dopadnou dobře, to není životní postoj. To je *stupidita*.“

„Dostalo tě někdy tohle uvažování někam?“

„Lidi už roky nevědí, že existuju.“

„To je poměrně působivý, přiznávám.“

„A vim taky, kam bychme měli jít.“

Coltrane se najednou zastavil. Přestože tady v určitým smyslu nebyl, ten černej plášť se mu zatřepotal ve větru. Jasně, ne že by to bylo poprvý. Duchové rádi imitovali, že podlehaj přírodním zákonům. Dělej to hlavně proto, aby se lidi kolem nich cejtili líp. Ta věc se sirkama a s větrem najednou tak trochu dává smysl, co?

„Takže mi toho parchanta pomůžeš dostat?“

„Tohle musí skončit, rozhlídni se kolem. Udělal jsi ze světa ještě nesnesitelnější místo, než bylo, to je dost co říct.“

Bluesman pokrčil rameny, jako kdyby její slova skoro ani nepochopil. Ashley protočila oči v sloup. Pak zvažněla, trošku i souhlasně pokývala hlavou. „Ale já ti rozumím. Co víc, já s tebou *souhlasím*, Coltrane. Navíc mám s tím sráčem nevyřízený účty. To *ty* ho pomůžeš dostat *mně*. Hodí se mi mít u sebe smrt. Půjdeme navštívit jednoho mýho starýho kámoše. Měl by bejt někde ve městě. Dokážeš ho najít?“

Coltrane si protáhl prsty, až to zakřupalo. Černej kámen na jeho prstenu se zalesknul, pak tý holce naznačil, aby přešla blíž. Krok, dva.

„Ještě.“

Postoupila ještě o třetí. Jejich tváře teď byly těsně u sebe.

„Seš si jistej, že je dobrý to dělat tady na ulici? Však víš... mezi lidma?“

„Ty víš, co se chystá?“

„Mám teorii. Vlezeš do jiný sféry existence a vytáhneš ze mě vzpomínky, který tě za tím člověkem zavedou. A pak se vrátíš do tohohle světa skrz mrtvolu. Takhle jsme to dělali s Molly, když jsme toho sráče hledali. Používala takovej nehezkej termín: *Dotčení smrtí*. Je to prej souhrn několika faktorů, daňej tím, že tak úplně nepatřím do tohohle světa, což je dost divný vysvětlení, ale svým způsobem by dávalo smysl. Vždycky jsem se cejtila cizí, pořád a za všech okolností. Taký se na tom prej podepsala skutečnost, že jsem zažila přítomnost smrti, a to dost často v krátkejch intervalech. Umřela mi spousta příbuznejch a Molly byla ta příslovečná poslední kapka. Ale nejdůležitější je prej to, že některý lidi jsou prostě tímhle způsobem nastavený od přírody. Některý lidi jsou na tyhle věci citlivější než jiný, a jsou to právě tyhle lidi, který nakonec vídáš v novinách, ve zprávách a v kompilacích na internetu, který tvrdí, že je unesli mimozemšťani, že viděli yettiho, ducha, jednorožce nebo Krtčí lidi.“

„Je to trefnej název, to musím uznat.“

„Hele, neměli bychom jít někam stranou? Někam, kde se to nehemží lidma? Však víš, upoutá to na sebe trochu pozornosti. Vrátiš se sem skrz mrtvolu, ne?“

„Ničeho si nevšimnou, jsou tupý jako poleno. Navíc jsem duch, nemusím chodit pryč ze svého těla a vracet se skrz mrtvolu, tenhle krok můžu přeskočit. Žádný tělo nemám. Tak... zkus si toho člověka představit, jak nejlíp můžeš. A dívej se mi do očí.“

Nebylo těžký si ho představit, byla to její láska ze střední. Naposledy o Speedym slyšela minulý léto. Nebyla si vlastně ani jistá, jestli pořád žije. Už tenkrát to měl tak trochu nahnutý a nezdálo se, že by se sebou plánoval něco extra dělat. Ovšem v takovejch situacích měl pro Ashley cenu zlata. Teda... vlastně spíš to, co uměl. Podobnejch, nerada si to přiznávala, moc nebylo. Ten kluk měl někde uvnitř v sobě obrovskéj potenciál,

velikej dar. Lempl, jakej se z něj stal, si to ale nikdy neměl šanci ani uvědomit, natož s ním něco dělat. Je to trochu tragický. Ne že by na tom Ashley nějak extra záleželo – tyhle lidi pro ni byli jenom nástroje. Naposledy když se se Speedym viděla, měl vyraženej přední zub, někdo ho strašlivě zmlátil. Dokonce měl pryč i chomáče vlasů, na hlavě měl fleky kůže. Usmíval se tím svým prasečím pohledem tak, až z toho Ashley přeběhl mráz po zádech. Už to dávno nebyl ten fešák ze školy, kdepak, i mozek mu to svinstvo vyleptalo.

Najednou ucítila uprostřed čela jasný bodnutí. Jako by jí někdo dost prudce, ale přitom jemně vrazil do mozku ledově vychlazenou jehlu.

Trhla sebou, pak se odpotácela. Coltrane se levou rukou držel za čelo, měl zavřený oči, sám se potácel. Druhou rukou mával na Ashley v uklidňujícím gestu jako na psa. Kolemjdoucí se po ní zvědavě ohlídlí, víceméně jí ale nevěnovali moc pozornosti.

„Sakra... promiň, holka. Nějakou chvilku asi zabere, než se sladíme...“

„Dělals to už někdy?“ ..

Motala se jí hlava. Měla i lehkou závrať, musela se posadit na lavičku opodál.

„No... vlastně ne. Byl jsem nějakej čas zazděnej v tělocvičně.“

„V tělocvičně?“

„Nechci o tom mluvit. Nezapomínej – první lidi, se kterejma jsem přišel do styku, jsem pobil jak jehňata. Holka, když tak nad tím přemejšlim, asi nejsem ten nejlepší společník.“

„Něco vydržím,“ dlaně si tiskla k čelu a zírala na chodník pod sebou, jen tak tak, že se nepozvracela, „víš, kde je? Víš, kde je Speedy?“

„Nemáš moc kamarádů, že ne? Od doby, co jste se neviděli, ho na půl roku zavřeli.“

„Ne že by mě to moc překvapovalo. Takže je v lochu, hm? To je blbý.“

Coltrane zlehka dosedl vedle Ashley. Okolní krajinou se proháněl vlahej větřík. Nesl s sebou několik hnědejších, rudejších a žlutejších lístků. To hejno černejších ptáků se na obloze mihlo znova, zatočilo se na horizontu a zmizelo na západě.

„To jsem neřekl. A taky... víš určitě, že je dobřej nápad to, k čemu se chystáš?“

Ashley s tím počítala. O duchách už něco málo věděla. Měli nepříjemnej zvyk znát věci, o kterých by správně neměli mít možnost vědět, kdyby teda šlo o běžný smrtelníky. Věděli toho tím víc, čím blíž si je člověk pustil k tělu. Ashley se smutně pousmála.

„O tom mi řekla Molly. Ze začátku... však víš, pokoušela se mě do takovejších věcí zasvětit, tenhle způsob mi utkvěl v paměti. Teď když už je pryč, myslím. A Speedy je teď náš člověk.“

Coltrane uznale pokýval hlavou. Ulice se mezitím vyčistily. Zůstali tady už skoro sami.

„Jestli tě to potěší, tak v jistým smyslu nikdy neodešla.“

Ashley zvědavě nakrčila obočí.

„Jak to myslíš? Je tady něco, o čem nevím?“

„No,“ pokrčil Coltrane rameny, „dokud na ni myslíš, tak přece úplně neumřela, ne?“

Ashley se neubránila úsměvu. *To teda ne.* Coltrane ji pak objal kolem ramen.

„Je trochu chladno. Co takhle vyrazit. Tvůj kamarád, *Speedy*, není moc daleko.“

„Mám zimu ráda. Připadám si díky ní naživu.“

„Jo, holka... počkej po smrti.“

Obloha se odpoledne trochu zatáhla. Ashley se dařilo udržovat si v kapse vždycky nějakých pár babek, aspoň dost na omeletu a pivo k snídani. Coltrane si zatím v hale četl zažloutlý noviny, co našel odhozený ve sklepě, omotaný kolem starý klece pro potkany. Musel toho prej hodně dohnat.

„To mě poser, Ashley! Ray Charles umřel! Před pár lety jsme spolu měli skvělý vystoupení v Atlantě. Řekla bys, že když byl slepej, nerozeznal pěkný a ošklivý holky od sebe, ale kdepak! Jak ten se vyznal!“

„Já vím, podle zápěstí. Co se ti na těchhle státech tak líbí? Teda jasně, až na to, že se tu pravděpodobně narodila většina tvejh kolegů.“

Coltrane, starý noviny pořád v ruce, se trochu zasní.

„Správně. Víš, tohle místo je totiž kolíbka blues, odsud až po Mississippi. To tady chodí ďábel mezi lidma.“

Nebe se zatáhlo, na zem teď dopadalo jenom několik jemnejch paprsků světla. Celý klima si tak trošku odkašlalo, tak to aspoň působilo. Ashley pohltily stíny obrovský budovy opuštěného špitálu. Vlastně doufala, že Speedyho stopa povede kamkoli jinam. Určitým způsobem měla hrůzu z nemocnic. O to horší ten pocit byl, když byly od pohledu desítky let opuštěný. Ani poměrně pěkná koloniální architektura to nezachránila. To nejhorší se totiž ukrývalo v detailech. Když přelejzala ostnatej drát, kterej se pokoušel udržet přespolní stranou, krátila si chvíli rekapitulací rozhovoru s Coltranem v tom starým, pěkným bufetu.

„Narodil jsem se v Memphisu. Tahle řeka, tyhle skály, pot týhle země jsou moje krev. Moje míza. Moje máma pracovala ve večerce a brala noční šichty v jednom kasinu naproti dole přes ulici. Táta nás opustil, když jsem byl ještě malej, máma mi dala jednu jeho starou fotku. Byl černej jak bota a ona byla bílá jak lilie – jo, jsem holt po ní. I když už se doba tehdy změnila, pořád se na mě lidi občas dívali trochu divně. Bílej zvenku, zevnitř černej, to o mně kdysi napsal jeden kritik. No nic. Bydlel jsem jenom asi tak pět deset minut chůze, podle nálady, od Beale Street. To je ulice s dlouhou a starou tradicí, je plná muzikan-tů. Jsou tam na každým kroku. Stačilo popojít o kus dál a hudba se změnila. Bylo to kouzelný. Právě tam jsem si zamiloval blues. Říznul mě do srdce. Byl jsem často sám, máma hodně

dřela a moc kamarádů jsem neměl. Potkal jsem tam jednoho týpka, hrál ve zdejšímu baru na kytaru. Často ale sedával na Beale Street a hrál jenom tak. Ale neměl jenom kytaru, kdepak. Měl taky harmoniku. Dal mi ji. Stará dobrá Jitřenka. Mám ji dodnes, podívej...“ Coltrane sáhl do kapsy a podal Ashley diatonickou harmoniku. Zpočátku ucukla, ten jeho plášť se zatřepotal až moc blízko jejímu uchu. Zaváhala, jestli vůbec může vzít ten přízračnej nástroj do ruky, ale jeho váha jí brzo spočinula v dlani. Zaoblená u otvorů, táhnoucích se na dřevěném hřebenu, kov se v odlescích slunce blyštil jako stříbro. „Tahle malá slečna je se mnou, kam mi paměť jenom sahá. Chtěl jsem se s ní nechat pohřbít. Trochu paradox, co? Znáš každou oděrku na jejím těle z dvojité lakovaný hrušně, znám každěj škrábanec, kterej se táhne po kovu. Dobře znám její hlas. Nakřáplej, uječenej, přesto i ponurej, temnej a hlubokej. Jo, holka. Harmoniky jednoduše znají bolest, vyznaj se v tomhle rychlíku, co si říká život, jo – mají bolavou duši. A ta duše úpí, holka. Co je? Blues je v podstatě o ženskéjch, bolesti a o vlacích. A sem tam o mejdanech. O čem jiným bys taky chtěla vyprávět? Jo, ten chlap, promiň, lehko se zapomenu. Vlastně to byl první člověk, se kterým jsem kdy hrál, učil mě na harmoniku. Tenhle člověk, ten se mnou měl ukrutnou trpělivost. Hráli jsme takhle spolu na Beale Street, když měl před vystoupením nebo po něm. A já na tu ulici chodil i sám, a často. Myslim, že díky ní jsem, jakěj jsem.“

Podařilo se jí poměrně neslyšně sundat kryt na starý ventilační na boku budovy. Přes dveře se táhl tlustej řetěz, kterej už od pohledu odrazoval zvědavce. Docela dlouho se jenom plížila temnotou. Všude pavučiny. Všude prach. Mrtvý mouchy, komáři, mýry a sem tam krysa.

Víte ale, proč ji nemocnice tolik děsily? Proč ji děsily doopravdy? Protože v nemocnicích umírají lidi. A jejich duchové občas zůstanou na místě. Ne vždycky, ale občas se to stane, a i když to nerada přiznávala, nikdy si úplně nezvykla. Od Molly pár duchů už viděla. Většina z nich je děsivá,

melodramatická a úchylná. Jasně, může za to převážně fakt, že sami nemají ponětí, jak se v životě po životě tak nějak orientovat. Bývají vyděšenější než kdokoli, kdo by je mohl náhodou zahlídnout. Navíc se nedokážou vyjadřovat, často jsou podobnější zvířatům než lidem. Coltrane takovej nebyl, Molly svýho času taky ne. To se zpravidla stávalo silnejm osobnostem, ale rozhodně to nebylo pravidlo.

„Ten chlapík se jmenoval Sonny W., tak nějak, na jména jsme moc nebyli. No, a pak jednoho dne nebyl na svým místě. Slehla se po něm zem. Později jsem zjistil, že Sonny W. umřel. Našli ho jednoho rána, asi tejden nato, kousek od vlakovýho nádraží. Nejspíš si na něm vylila zlost banda výrostků, nebo tak něco. Ubili ho k smrti. Pak, když mi bylo sedmnáct, přestěhovali jsme se s mámou do Chicaga za jejím bratrem, strejdou Pauliem. Nechtěl jsem. Dost dlouho se mi v Chicagu nelíbilo. Časem jsem si našel práci. Utíral jsem nádobí v místním baru. Nevadilo mi to, navíc to byl hudební bar. Nejčastěji tam vystupovali jazzový a soulový muzikanti, ale bylo tam i dost bluesmanů. Jednou, když nebyl nikdo na pódiu a hvězda se opozdila, saxofonista tuším trčel v zácpě nebo tak, už začínalo bejt dusno. Ansábl odmítal začít bez něj. Nikdo jinej tam nebyl. A přestože v tom baru uměl vlastně každej na něco hrát, nikoho nenapadlo nic udělat. Nebo nechtěli. Báli se, styděli se, hleděli si svýho, co ti budu povídat – večer šel do háje. Lidi se začínali nudit. Já trému nikdy neměl, tak jsem udělal, co jsem udělal. Riskoval jsem svou jedinou práci, kterou jsem dělal po škole a která pro mě byla setsakra důležitá, páč jsme byli chudý jak kostelní myši, vyběhnul jsem z kuchyně a šel k mikrofonu. Ještě na schodech jsem si sundával zástěru, ha. Neřekl jsem toho moc. Jenom: *„Ahoj, já jsem Walter Coltrane a chci vám zahrát písničku, kterou jsem složil.“* Vytáhnul jsem Jitřenku od starýho Sonnyho W. z kapsy a spustil jsem. Jmenovala se *Ujel ti vlak*. A i když jsem ji přestal před lidma hrát docela brzo, nikdy pro mě nepřestala bejt důležitá. Byla pro Sonnyho. Možná

proto jsem ji pak už nehrál. Nechtěl jsem s ní plýtvat, byla pro mě pak už moc osobní. Lidem se ale líbila jak ďas. Sakra, lidi mi tleskali jak divý. Sonnyho jsem poznal, když mi bylo deset, a od té doby jsem hrál na harmoniku klidně celý dny v kuse. Věděl jsem, že jsem docela dobrej, ale tenkrát v Memphisu byl dobrej každej. Teprv v tom baru jsem si ale uvědomil, že lidi z Beale Street jsou zkurvený mágové a souhrou osudu jsem byl jedním z nich i já. Lidi jsem bavil. Šéf mi tam nabídnul flek. Na zkoušku – tři vystoupení a uvidí se. Nic velkého, jenom vsuvka mezi velkejma čísly. Nikdy jsem nebyl šťastnější. Postupně jsem tam začal hrát nastálo. A za čas jsem tam hrál skoro každé večer. V tom baru začala moje kariéra. A víš, jak se ten bar jmenoval?“ Ashley zavrtěla hlavou. Coltrane se usmál. „Jmenoval se *Wincottovo ucho*. Majitel, trochu podsadítej a ke konci té jízdy už skoro slepej chlápek se šedým zákalem, se jmenoval Sonny. *Sonny, kurva, Wincott*.“

„To je... nářez.“

„To je blues.“

Měla dojem, že se zatáhlo ještě o něco víc, jakmile ji spolknul stín nemocnice. Vlastně jí ten barák byl poměrně povědomej, i když asi ne tak, jak by vás na první pohled napadlo. Pravdou bylo, že takovýchle baráky byly tak nějak všude. Nemocnice jsou doopravdy zvláštní místa, nepříjde vám? Jsou to místa, kterejch se lidi bojí. Žijeme v době, kdy společnost schovává věci, kterejm tak úplně nerozumí, zamete je pod koberec a radši se tváří, že vůbec neexistujou. Narození se odehrává v porodnici, smrt v nemocnici, těla se potom skladují v márnici, a než se jich zhostí jedinej druh lidí, který jsou psychicky schopný unést aspoň část týhle váhy, jen tak tam leží, přikrytý pláštěm, ve studenejch železnejch boxech v místnostech s linoleem nepřirozeně pastelovejch barev. Až pak přijdou havrani a nechaj mrtvý zmizet na hřbitově, kde je ze začátku tak jednou za rok navštěvujou příbuzný na různý výročí, narozeniny a svátky.

Nemocnice nám dovolují žít v lepším světě, ve světě, kde je o něco víc barev a o něco méně bolesti.

Tyhle a jim podobná místa vážně nejsou tou nejlepší křatochvilí pro někoho, jako byla ta holka, ale okolnosti s náma občas pěkně vyběhnou. To byla vlastně jediná, jaksi neodbytná myšlenka, která se jí okamžitě objevila v mysli, když se plížila ventilační šachtou.

Když se tý holce konečně podařilo nechat spleť zákoutí ventilační šachty za sebou, mříž jí vyklouzla z prstů a ošklivě sebou práskla o podlahu. Zvednul se oblak prachu. Ten zvuk se rozlehl ztemnělou, zaprášenou halou. Sykla. Nezdálo se ale, že by ji kdokoli slyšel, přesto našpicovala uši. Někde v dálce zaslechla dvojici hlasů. Že by přece? Už to byla nějaká doba, to je sice pravda, ale jeden z těch hlasů jí byl poněkud povědomý. Plížila se podél šedých stěn, conversky jí tiše křupaly na popadaný omítce. Tak přece. Ty hlasy očividně něco zaslechly, naštěstí ale zůstaly na místě.

„Co to bylo?“

„Uklidni se, je to tady plný krys. A pastí, některá možná sklapla.“

„No jo, ale...“

„Hele, chceš s tím snad jít ven? Co?“

„No... ne, ale...“

„Nic před slovem *ale* se nepočítá.“

„No... tak dobře... a teda ty, jakožto odborník, jak bys mi doporučoval se tím nejlíp zprasit?“

Ashley se plížila potmělou halou. Sešla poněkud strmý schody o patro níž, na schodech jí podrážky pro změnu tiše vrzaly. Všude se zvedala oblaka těžkého prachu, přes pavučiny skoro ani neviděla. Muselo to tu bejt opuštěný už sakra dlouho. Zdálo se, že jednoho dne se veškerej personál spolu s pacienty prostě sebral a vydal se vstříc lepším zítřkům někam do země, kde slunce nezapadá. Nejspíš šlo o dotace. Tohle město mělo nemocnice dvě, ta druhá byla sice úplně na druhé straně,

ale byla o něco novější, a co bylo hlavní, město ji dostalo zadarmo jako dědictví po jednom místním zbohatlíkovi. Navíc byla veřejná, na výslovný přání štedrýho dárce. Nakonec to budou zase jenom prachy, co řídí běh událostí. Ashley se pak neubránila úsměvu, když se opřela o zeď a začala si hrotem dýky čistit špínu za nehty. *Možná že se ta nemocnice prostě jenom přestala hodit, když lidi přestali umírat. Je to, přece jenom, zbytečná připomínka minulosti, no ne?*

Úsměv jí stejně zmizel z tváře, když v jednom z prázdných pokojů zahlédla osamocenou holčičku. Seděla na posteli, ze který vyčuhovaly dráty. Měla na sobě sněhově bílou košilku, která jí byla trochu delší, končila jenom kousek nad kotníky. Na pootevřenejch dveřích stálo *Popáleniny*. Holčička Ashley zamávala. Přes pravou půlku obličeje se jí táhly trochu vlnitý blondatý vlásy, zato celou levou polovinu tváře měla sežehlou na uhel. Do pokožky se jí nořily hluboký černý krátery. K prsům si tiskla plyšovýho králíčka. Ashley se zarazila. Pak holčičce plaše zamávala zpátky.

Tyhle podělaný nemocnice, doopravdy...

Holčička se pak znova otočila k oknu. Toho plyšovýho králíčka česala hřebenem, kterému už nezbyly žádný zuby. Jak dlouho tady asi může bejt? Pokud si pamatovala, poslední požár tohle město zahlédlo asi před třemi lety. To je dost dlouhá doba pro ducha malý holky, jen co je pravda. S kým si tady ta holčička celou tu dobu asi tak může hrát? Ashley pak s polknutím pokračovala dál. Naštěstí skoro okamžitě zaslechla hlasy živých, to jí do tváře vrátilo aspoň trochu barvy.

„No... teda aspoň podle mě je nejlepší, když si trochu nařízneš rohovku... takhle... a pak to nasypeš dovnitř.“

„Ježíši, Speedy, to jako...“

„Hele, nebuď posera, koukej... dám si tady s tebou, OK? Myslíš si snad, že bych ti prodal nějakej šmejd, co? Lidi mi na tohle zboží stojej frontu, kamaráde!“

„No dobře, Speedy, ale *rohovku*...“

„Nebolí to, ani si toho nevšímneš. Hele... hele, už to tam mám. *Páni*. Já... já si tady jenom na chvílku sednu, jo?“

„Tak fajn, Speedy, já to беру. Říkám, že to беру, jo?“

„Počkej... počkej, až trochu dofrčím...“

„*No tak, Speedy... chci odsud...*“

„*Fuf, to je vejška! Jo, to je matroš, to ti říkám...*“

„Speedy... hele, neslyšel jsi něco?“

I když by Ashley byla přísahala, že ještě zaslechla tenkou odpověď svého starýho známýho, neubránila se úsměvu, když vyšla zpoza rohu. Měla ráda dramatický vstupy. Pořád si čistila nehty hrotem nože. Otevřel se jí pohled na dvojici smutnejch existencí, která se krčila podél zaprášenýho obdélníkovýho stolu v jinak prázdný místnosti. Nejspíš to kdysi byla recepce nebo tak něco. Stropy byly poměrně vysoko, a dokonce se i zdálo, že tahle jediná místnost si pamatuje aspoň nějaký to malování. Až na vytlučený okna zabarikádovaný okenicema, ze kterejch trčely třísky velký jak ruka dítěte, to tu vlastně nevypadalo až tak zle. První stín kviknul zděšením. Zvrátil se na židli, pak vstal a nervózně couval, ruce před sebou, jako by se pokoušel uklidnit vzteklyho psa.

„Hele, Speedy, máme tu společnost...“

„Seš z toho svého lacinýho svinstva už paranoidní, ale neboj! Po tomhle ucejtíš jenom příjemný teplo...“

„Speedy!“

Silueta, která doted' seděla, nebo se spíš rozvalovala na křivý plastový židli u stolu, unaveně zvedla hlavu a s námahou otevřela krví podlitý oči. Speedy vypadal ještě o něco hůř, než jak si ho ta holka pamatovala. Dost zhubnul, ale to ani tenkrát nebyl zrovna cvalík. Měl na sobě potrhanou flanelku. Byl bledej, ruce měl plný černejšch modřin, vlasy mu dost prořídly. Frčel si, a frčel si hodně. Ale hele – těžko říct jak, ale nechal si opravit ten zub. Teď už měl chrup jenom žlutej, snad i nahnědlej, křivej, ale kompletní. Spravujou se ve vězení zuby? Tak trochu o tom pochybovala, ale nechala to být.

Ashley k němu mlčky přešla, pak zvedla ze stolu plastovou tubu od rozpustného multivitaminu, kde si Speedy čas od času schovával lepší matroš. V tomhle se nezměnil. Čuchla k němu.

„Ahoj Speedy.“

„Má to grády, ti řeknu,“ těkal očima, po většinu času viděla jen bělmo a mapy žilek. Na špinavém stole těsně vedle fetu ležel skalpel, kterým si Speedy naříznul rohovku. Ačkoli se mu klepaly ruce, když na to došlo, měl stisk pevnější jak brusič skla. „*Mám halušky, jaký umí jenom tohle.*“

„Speedy, někdo tu je! Seber se, ty vole...!“

Ashley ledabyle pokynula tomu druhému, aby už konečně ztichnul a aby se posadil na židli naproti Speedymu. Byl to drsnější signál hrotem lovecký dýky. Při pohledu na ni ten druhý zbledl jako list papíru. Neřekl ani slovo, jenom si mlčky sednul. Jasně, neumíralo se, ale kdo je jednou posera, ten poserou zůstane. Ta holka pak obrátila pozornost zpátky ke Speedymu a ten se na ni pokoušel zaostřit. Měl suchý, popraskaný rt, a když mluvil, čas od času si je olízl jazykem hrubým jak suchá žínka.

„Vypadáš stejně jako před lety, víš o tom?“

„Zato ty vypadáš jako kus hovna, Speedy. Myslela jsem, že ses trochu spravil.“

Pokrčil rameny.

„No... svět s náma občas pěkně vyjebává, nemyslíš?“

„Mi povídej.“

„Co pro tebe můžu udělat, krásná vzpomínko? Hm?“

„Speedy, jsem vážně tady. Potřebuju, abys trochu... *vystřízlivěl.*“

„Poslal jsem si to teprve před chvílkou, nějakou chvíli pofrčím.“

„Zkus si to přifrčet aspoň tak blízko, abys mě poslouchal, Speedy.“

Znova si čichla k tabletám uvnitř plastový piksly. Vlastně i docela připomínaly multivitamin, měly podobnou velikost

a konzistenci. Soudě podle malý misky a drtičky Speedy tablety rozmělnil na prášek a pak si je nasypal do rány v oku. Koneckonců, tohle pro Ashley nebyla novinka. Feťáci byli dost kreativní, kór když se přírodní řád kompletně podělal. Nesoudila tenhle fakt. Ostatně tyhle tablety byly jeden z důvodů, proč za ním vůbec přišla.

„Ty,“ zavrčela na Speedyho společníka a ten sebou trhnul, když promluvila. Podle všeho ještě nebyl sjetej, navíc si nejspíš pořád nejezdil v tak těžkým kalibru jako sám Speedy, beztak už to na něm ale napáchalo řadu škod. Pořád se ošíval, ohlížel se přes rameno, klepal se jako uzlíček nervů, očividně měl dost sucho v puse. Vytáhla jednu tabletu, hodila ji do misky a položila na ni drtičku. Pak to poslala tomu tichýmu. „Nechceš si dát?“

„Já...“ nechápal.

„Bude se mi hodit, když tenhle rozhovor zůstane jenom mezi Speedym a mnou. *Odreaguj se trochu.*“

„Ale...“

„Co se asi tak stane, hm? *Umřeš?*“

Na krátkou chvilku se zarazil. Pak vytáhnul z kapsy pakl zmuchlanejch bankovek a položil je na stůl, dokonce v sobě našel tolik odvahy, aby se naklonil přes celej stůl, a jen tak tak se nedotkl Ashley.

„Tak jo. Dám si. Ty, Speedy? Speedy? Tady jsou prachy, jo? Dám si. Nesnáší, když nemá v pořádku účetnictví,“ usmál se ten kluk. Teď teprve Ashley došlo, že mu může bejt tak tolik, co jí. Nervózně se usmíval, bylo skoro vidět, jak mu tep uhání jak splašenej. Vzal si nádobu s tabletou. Když si bral skalpel, jejich oči se střetly. Už chtěl břit položit zpátky, ale Ashley ho zarazila opačnou připomínkou.

„Řež v nižší části. A ne hluboko, jenom... *lehce.*“

„Ano, slečno vzpomínko,“ zakuňkal. Neudržela se a vyprskla smíchy. Pak ale zase zvažněla. Kluk mezitím rozdrtil tabletu na dně misky. Ta holka shrábla prachy. Speedy to ani